

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—“Ελα μαζί μου, Περικλή, χωρίς καιρό νά χιάνης.
Π.—Ποῦ θά μέ πῆς;
Φ.— Μὴν ἐρωτᾷς... Τί σκέπτεσαι νά κάνης;
Π.— Θά βγάλω κίβδηλα χαρτιά... Βρε τί μου λές;
Π.— Ἄλῃθρα...
Φ.— θά βγάλω κίβδηλα χαρτιά, δέν εἶναι κολοκύθια.
Π.— Μά πῶς σοῦ ἤλθε Φασουλή;
Φ.— “Ολο τὰ ἴδια ψάλλεις...
ἀμέσως ἀκολουθεῖ με χωρίς μιλιὰ νά βγάλῃς.
Εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον μαζί μου θά κατέβης,
χωρίς ποσῶς νά μ' ἐρωτᾷς καὶ δίχως νά χαζεύης,
κί' ἐκεῖ χαρτονομίσματα θά κόψω, κισσιδιάρη,
χωρίς κανένα σ' μυρωδιά τὸ κόψιμο νά πάθῃ.
“Αμέσως λύχνον ἀναψῇς κί' ἐλα μαζί μου κάτω,
καὶ εἰς τὴν φτώχεια φώναζε· ἐάντιο ντέλ πασσούλι.”
Π.— Ποῦ ὀδηγεῖς τὸ βήμα μου;
Φ.— Μὴν εἶσαι κακομοίρης.
Π.— Ποῦ τρέχεις, κίβδηλοποιεῖ, καὶ ποῦ μέ παρασύρεις;
Φ.— “Εντὸς ὀλίγου, Περικλή, θά ἔχῃς θησαυρὸν
καὶ θά γενῇς ὑπερχελοῦτος καὶ σὺ μὰ τὸν σταυρόν.
“Ολίγον θάρρος, φίλε μου, καὶ σοῦ γελά ἡ τύχη,
καὶ πάνε πᾶ “ὅτ' διαβόλο τὰ μέτρα καὶ οἱ στίχοι.
Εἰς τῆς προόδου τὴν ὁδὸν ἡ μοῖρα θά μᾶς φέρῃ...
θά κώνης μὲς “στῆς τσέπαις σου τὸ ἓνα κί' ἄλλο χέρι
καὶ χαρτονομίσμα· ἀπ' ἐκεῖ θά βγαίῃς ὅσο θέλεις
καὶ τότε σάν καλόγερος θά εἶσαι τῆς Πεντέλης.
Τότε θά κάνης μάγουλο, τότε θά κάνης χρώμα,
τότε θά πέφτῃς σάν Πασσᾶς σὲ πουνουλένιο στρώμα,
τότε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλους θά κηρύττῃς,
τότε θά εἶσαι τίμιος καὶ ἀγαθὸς πολίτης,
τότε θά εἶσαι χρήσιμος τῶντι πατριώτης,
τότε θά γίνῃς δοξαστός καὶ πρῶτος ἐν τοῖς πρῶτοις,
τότε δὲν θάσαι γαϊδαρὸς ξετοίματος καὶ χοίρος,
τότε θά ἔχῃ πράγματι τὸ γαϊδάρικο σου κύρος,
τότ' ἐλευθέρως θά οὐρῇς τὰ κλασιὰ ἐδάφῃ
καὶ θά θυμῶν τὰ οὐρὰ σου οἱ ἄλλοι πλαστογράφοι.
“Αμ! τί πολίτης τίμιος θαρρεῖς πῶς εἶσαι τώρα,
θαρρεῖς πῶς λέγεται τιμὴ βρε ἀδελφέ, ἡ ψόρα;
θαρρεῖς πῶς τίμιος ἔνταξ, πῶς τίμιος κοιμάσαι;
θαρρεῖς ὡς ψωροτίμος “τόν κόσμον πῶς τιμάσαι;
νομίσεις πῶς δὲν φαίνεται “στοὺς ἄλλους μαγευλιβάνης;
εἰν' ἐντροπὴ παρὸλ ντονέερ τὸν τίμο νά κάνης,

νὰ ζῆς μακρὰν τῶν ἡδονῶν, τοῦ κόσμου, τῆς τρυφῆς,
ἡμολογίας πώποτε νὰ μὴ πλαστογραφῇς,
νὰ μὴ αἰσθάνεσαι ποτὲ πρὸς τὸ σουφρονεῖν πόθον,
οὔτ' ἓνα δίδραχμον καὶ σὺ νὰ μὴ σταμπάρῃς νόθον,
τῆς ψωροτιμίας τοῦ οἰκτῆρον νὰ εἶσαι θίμα,
νὰ φαίνεται πῶς κατ' αὐτὰς ἔβγηκες ἀπὸ μνήμα,
καὶ νὰ φωνάζῃς μὲ λυγμὸν εἰς ὅσους τρῶν ψωμί
“ἰδέτε πῶς μοῦ ἔκαμε τὰ μούτρα ἡ τιμὴ.”
“Εμπρός, εἰς τὸ ὑπόγειον τὸ σκοτεινὸν προχωρεῖ...
ἀς “βγῶν κί' ἀπὸ τὴν τσέπη σου ψευτολιμονοτόρο,
ἡμολογίας ἐμβαλεῖς κί' ἐδῶ καὶ σ' ἄλλα μέρη,
γιατ' εἶναι ὅλα κίβδηλα σὲ τοῦτο τὸ λημέρι,
κί' ἐγὼ δὲν ξέρω, Περικλή, μὰ τῶν κλεφτῶν τὸ γένος
εἰν εἰμαι Φασουλῆς σωστός ἡ πλαστογραφημένος.
“Εμπρός, εμπρός, κί' ἐφθάσαμεν...”

- Π.— Πῶ! πῶ! τί μηχαναῖς!..
Φ.— “Εμπρός εἰς ἔργον, Περικλή, κί' ἀς λείψουν ἡ φωναῖς.
Τὸ νὰ μὴν ἔχω κίβδηλον ψωφαραχμὴν καμμίαν,
αὐτό καὶ μόνον θεωρῶ ὑψίστην αἰμίαν.
Καὶ πεντακοσίδραχμα θά κόψω-μεν ἀκόμη;
Π.— Καὶ ἐν μᾶς πᾶρουν μυρωδιά κλητήρες κί' ἀστυνόμοι;
Φ.— “Α! μὰ!... κί' αὐτοὺς ἀπασχολεῖ ὁ ἔξωραϊσμός,
ἀλλὰ καὶ ἐν μᾶς ζῆτηθ' γι' αὐτὰ λογαριασμός,
ἀμέσως δίδω κίβδηλα καὶ εἰς αὐτοὺς καμπόσα,
καὶ οὕτω πῶς βουβαίνονται καὶ τῶν φρουρῶν ἡ γλῶσσα.
“Εμπρός εἰς ἔργον τάχιστα, μορὲ τεμπαλχανά,
ἀν δὲ ἡ θεία Πρόνοια χορταίνῃ τὰ πτηνά,
μὰ τὸ μαρὰδ σου μάζεψε καὶ σκέψου, βρε κενέφῃ,
πῶς ἡ κλοπὴ τοὺς “Ελληνας μονάχα διατρέφει.
“Ομολογίας μερικὰς πλαστογράφῃ, κασιδίη,
ἀμέσως νὰ τὰς στείλωμεν εἰς τὸν Μιχαηλίδῃ.
Π.— Βρε τί μου λές;
Φ.— Χρεώγραφα πλαστογράφε καὶ ἄλλα,
νὰ κάμωμεν ὀργήγραφα ἐμβάσματα μεγάλα
εἰς τῆς Ἐδράκης τὰς μικρὰς καὶ διαστήμους πόλεις...
Π.— “Ο ἅτιμα διαφθορεῖ ἑξῶλης καὶ προώλης!..
Φ.— Νά! δὴ ἑκατοστάρικα καὶ πάρα χεῖρ γέρι
καὶ βάλε τὴν ὑπογραφήν ἀμέσως τοῦ Ρενιέρῃ.
“Εμπρός... μὴ γάσκη, Περικλή, κί' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν
γίνε καὶ σὺ διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. [παύση]
Π.— Τί κάνεις, ἀσυνειδήτης;... ὁ πονηραὶ ἡμέραι!..
Φ.— Σκασιμός, βρε ψωροτίμπε, καὶ δὴ τσουβάλα φέρε.
Νά! δίδραχμα, μονόδραχμα, πεντάδραχμα...
Π.— “Ο κλούτ!..
Φ.— Νά! καὶ πεντακοσάρικα τῆς “Εθνικῆς, ταυροῦτη.
Πάρε, μορὲ, καὶ χόρτασε μὲ ψεύτικο παρὰ,
ἀφοῦ ποτὲ ἀληθινὸ δὲν βλῆπεις, φουκαρέ,
Π.— Πρὸς τὴν σφαγὴν μὲ ὀδηγεῖς ὡς ἀκάνον ἀρνίον.
Φ.— Κί' ὁμολογίας σοῦ δωρῶ τῶν ἐθνικῶν δανείων.
“Ο! ἡ “Ελλάς ἐπλούτισε, πλούτει καὶ σὺ μαζί της...
γίνε καὶ σὺ, βρε ἀδελφέ, τῆς μόδας Τραπεζίτης.
“Ομολογίας μοναχὰ τὸ κρότος θά ἐκιδίῃ...
στεῖλε ἀμέσως ἑκατὸν εἰς τὸν Μιχαηλίδῃ,
ἀλλ' ὅμως στεῖλε μερικὰς καὶ εἰς τὸν Κοντογιάννην...
Π.— Μὰ σὺ δὲν ὑποφέρεις, διαβόλου μαγευλιβάνῃ,
καὶ ὅρες δέκα ματσουκιάς “στὴ ράχη σου καὶ κρίνε
μονάχα τὸ μπαγλάρομα πῶς ψεύτικο δὲν εἶναι.